

Sygn. akt VII U 634/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2014 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: Grzegorz Gut

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2014 r. w Warszawie

sprawy R. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o dodatek pielęgnacyjny oraz o wydanie legitymacji osoby represjonowanej

na skutek odwołania R. B.

od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 11 marca 2013 roku, znak: (...) -4/10 (...)

1. umarza postępowanie w zakresie dotyczącym decyzji odmawiającej prawa do podwyższenia dodatku pielęgnacyjnego,
2. oddala odwołanie w pozostałym zakresie,
3. przyznaje ze środków Skarbu Państwa – Kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie adwokatowi A. R. prowadzącej kancelarię adwokacką przy ul. (...), lok. (...), (...) - (...) W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych podwyższoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sygn. akt VII U 634/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczony R. B. w dniu 8 kwietnia 2013 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 11 marca 2013 roku, znak: (...) -4/10 (...), którą organ rentowy odmówił mu prawa do zwiększonego o 50% dodatku pielęgnacyjnego.

Ubezpieczony w uzasadnieniu odwołania wskazał, że brał udział w Powstaniu Warszawskim, został skierowany do pracy przymusowej jako żołnierz górnik, gdzie stracił zdrowie. Nadto podniósł, iż obecnie ma 78 lat, I grupę inwalidzką z wymogiem opieki drugiej osoby do normalnej egzystencji. Nadto, w jego ocenie, ZUS nie wywiązuje się z przysługujących mu prawnie obowiązków (k.2-3 as. - odwołanie).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., w odpowiedzi na odwołanie, z dnia 17 kwietnia 2013 roku, wniósł o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 kpc.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, iż decyzją z dnia 16 marca 2011 roku odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w kopalni podczas pełnienia służby wojskowej w okresie od 27 października 1956 roku do 15 czerwca 1957 roku. Nadto ZUS podniósł, iż R. B. od tej decyzji wniósł odwołanie, które Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 10 grudnia 2012 roku oddalił i w chwili obecnej postępowanie toczy się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie. W związku z tym, organ rentowy wniósł o zawieszenie postępowania (k.3-4 as.).

Dodatkowo ZUS w uzasadnieniu wywiódł, że ubezpieczony w dniu 17 grudnia 2012 roku złożył wniosek o przyznanie podwyższonego o 50% dodatku pielęgnacyjnego. Jednakże z uwagi, iż nie ma ustalonego prawa do renty inwalidy wojennego zaskarżoną decyzją z dnia 11 marca 2013 roku organ rentowy odmówił R. B. prawa do zwiększonego o 50% dodatku pielęgnacyjnego (k.4-5 a.s. odpowiedz na odwołanie).

W dniu 22 marca 2013 roku R. B. wniósł do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie o wydanie książeczki osoby represjonowanej za pracę przymusową żołnierz górnik w PRL (sygn. akt VII U 657/13 k.2 – 3 v a.s.).

W dniu 17 kwietnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. złożył odpowiedz na odwołanie, w której wniósł o zawieszenie postępowania (sygn. akt VII U 657/13 k. 4-5 a.s.).

Zarządzeniem z dnia 27 maja 2013 roku Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie połączono sprawę o sygn. akt VII U 657/13 ze sprawą VII U 634/13 celem łącznego rozpoznania i wyrokowania (sygn. akt VII U 657/13 – k.10 a.s.).

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2013 roku Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie zawiesił postępowanie w sprawie do czasu prawomocnego rozpoznania sprawy o sygn. akt VII U 585/11 (III AUa 578/13) (k.12-14 a.s.). Zaś postanowieniem z dnia 15 września 2014 roku podjął zawieszony postępowanie (k.69 a.s.).

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 12 marca 2014 roku w sprawie z wniosku R. B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w kopalni podczas pełnienia zastępczej służby wojskowej na skutek apelacji R. B. od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 10 grudnia 2012 roku, sygn. akt VII AUa 578/13, oddalił apelację odwołującego (k.74-85 a.s.).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

R. B. urodził się (...). Decyzją ZUS z dnia 20 lutego 1991 roku, znak EW90 (...), miał przyznane prawo do emerytury (tom I k.27 a.r.). Pismem z dnia 6 października 2010 roku odwołujący złożył do organu rentowego wniosek o wydanie legitymacji dla osoby represjonowanej w PRL (tom II k.1 a.r.).

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 7 stycznia 2011 roku ustalono, iż R. B. jest trwale całkowicie niezdolny do pracy. Zaś całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem w kopalni podczas pełnienia zastępczej służby wojskowej w okresie 27 października 1956 roku do 15 czerwca 1957 roku (tom II k.25 a.r.). Od w/w orzeczenia ubezpieczony złożył sprzeciw. W dniu 25 lutego 2011 roku zostało wydane orzeczenie przez komisję lekarską ZUS nr (...), która ustaliła, że R. B. nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem w kopalni podczas pełnienia zastępczej służby wojskowej w okresie od 27 października 1956 roku do 15 czerwca 1957 roku (tom (...) k.27 a.r.).

W oparciu o w/w orzeczenie komisji lekarskiej ZUS organ rentowy decyzją z dnia 16 marca 2011 roku, znak: (...) - (...) odmówił R. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w kopalni podczas pełnienia służby wojskowej w okresie od 27 października 1956 roku do 15 czerwca 1957 roku (tom II k.29 a.r.).

Od powyższej decyzji odwołujący złożył odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 10 grudnia 2012 roku oddalił odwołanie R. B.. Od tego wyroku ubezpieczony złożył apelację, którą również oddalił Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 12 marca 2014 roku.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o dokumentację zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonego, a także w oparciu o akta sądowego o sygn. akt VII U 585/11.

Sąd Okręgowy, jako dowód kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 marca 2014 roku, albowiem od tego orzeczenia zależało, czy organ rentowy miał obowiązek wydać ubezpieczonemu legitymację osoby represjonowanej.

W ocenie Sądu, zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył co następuje:

Postępowanie zainicjowane odwołaniem R. B. w zakresie dotyczącym decyzji odmawiającej prawa do podwyższenia dodatku pielęgnacyjnego, podlega umorzeniu. Zaś w pozostałym zakresie odwołanie R. B. podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia- aż do wydania wyroku. Jak zaś wynika z brzmienia art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c., pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

Sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu. Zawsze jednak obowiązany jest dokonać oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynność taka jest dopuszczalna. Zgodnie bowiem z art. 203 § 4 k.p.c., sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Przepisy te znajdują odpowiednie zastosowanie w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, przy czym, jak stanowi art. 469 k.p.c., sąd uzna cofnięcie pozwu za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

W niniejszej sprawie odwołujący dokonał cofnięcia odwołania od zaskarżonej decyzji ZUS na rozprawie w dniu 7 listopada 2014 roku. Z okoliczności niniejszej sprawy nie wynika, by cofnięcie odwołania było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa ani też by czynność ta naruszała słuszny interes ubezpieczonego.

Wobec powyższego, uznać należało, że odwołujący dokonał skutecznego cofnięcia odwołania od zaskarżonej decyzji ZUS (...) Oddział w W. z dnia 11 marca 2013 roku w zakresie dotyczącym decyzji odmawiającej prawa do podwyższenia dodatku pielęgnacyjnego, co skutkuje umorzeniem w w/w zakresie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.- zgodnie z którym sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Przechodząc natomiast co kwestii wydania legitymacji osoby represjonowanej, to zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 roku o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2012 roku poz. 400 j.t. ze zm.), dalej: ustawa kombatanka, kombatantom będącym inwalidami wojennymi lub wojskowymi przysługują świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy z dnia 29 maja 1974 roku o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 roku nr 9 poz. 87 j.t. ze zm.).

Do okresów działalności kombatanckiej lub równorzędnej z działalnością kombatancką w myśl art. 3 pkt 1 cytowanej ustawy zalicza się również czas przebywania w niewoli lub obozach internowanych oraz w obozach podległych Głównemu Zarządowi do Spraw Jeńców Wojennych i Internowanych (GUPWI) NKWD, a od marca 1946 roku MWD

ZSRR, i obozach podległych Wydziałowi Obozów Kontrolno-Filtracyjnych NKWD, a od marca 1946 roku MWD ZSRR, spowodowanego działalnością kombatanką, o której mowa w art. 1 ust. 2.

Według art. 12 ust. 5 ustawy o kombatantach dokumentem potwierdzającym prawo do korzystania z uprawnień, o których mowa w ust. 1, jest legitymacja osoby represjonowanej wystawiona przez organ rentowy.

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 11.03.2003 roku w sprawie trybu wydawania i anulowania legitymacji (Dz. U. Nr 61, poz. 539 ze zm.) -organ rentowy po wydaniu decyzji o przyznaniu renty inwalidy wojennego, niezwłocznie wydaje legitymację osoby represjonowanej.

Z akt sprawy rentowej wynika, że w dniu 16 marca 2011 roku organ rentowy wydał decyzję odmawiającą przyznania prawa R. B. do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w kopalni podczas pełnienia służby wojskowej w okresie od 17 października 1956 roku do 15 czerwca 1957 roku. Od w/w decyzji odwołujący wniósł odwołanie, które Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 10 grudnia 2012 roku oddalił. Od w/w wyroku R. B. złożył apelację, którą Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 12 marca 2014 roku również oddalił.

Tym samym, wnioskodawca nie posiada statusu inwalidy wojennego lub wojskowego. W rezultacie nie spełnia obecnie przesłanek do uzyskania legitymacji osoby represjonowanej. Wobec powyższego nie było podstaw do wydania legitymacji.

Z uwagi na powyższe, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, Sąd Okręgowy, oddalił odwołanie R. B. w części dotyczącej wydania legitymacji osoby represjonowanej, zaś na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku

z art. 203 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie dotyczącym decyzji odmawiającej prawa do podwyższenia dodatku pielęgnacyjnego.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy orzekła na podstawie § 12 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 j.t.).